

Deník

Věnuji tento deník kapitánce Aničce (ještě) Dědkové, protože to byla ona, díky komu jsem začala jezdit na vodu, a protože je to nejhodnější člověk na světě a Milovi jr. Protože on může za to, že jsem ujela pár set metrů na kormidlo kanoje, aniž bychom se cvakli... díky Mílo.

Neděle 14. srpna, Léta Páně MMV

Byla jsem vyšší mocí pověřena, abych zapsala události tohoto a všech následujících třinácti dní, v průběhu kterých jsme se rozhodli podstoupit obrovské nebezpečí a podniknout výpravu po proudu řeky Vltavy. Možná, že někteří z nás se již nevrátí, leč útěchou jim budiž, že zůstanou navždy zachováni a našich srdcích a myslích jako hrdinové.

Naše dobrodružství začíná v neděli, děsivě brzy ráno- již o šesté hodině jsme se všichni shromáždili na hlavním nádraží v naší milované, stověžaté Praze a o pár minut později jsme již postávali na nástupišti a dávali poslední sbohem svým drahým. Pak přišla ona slavná chvíle- topič přiložil do kotle, z komína lokomotivy se vyvalil oblak páry, z okének mávaly bílé kapesníky a vlak pomalu opouštěl nádraží...

Mírně ospalí a nedůvěřiví k budoucnosti, leč plni nadšení a odhodlání jsme ujížděli závratnou rychlostí směrem ke starobylému městečku Strakonice. Cestou se rozednívalo, sluneční paprsky pomalu a nespěle pronikaly skrz hustou bílou mlhu, která se rozplývala kamsi do ztracena. Zdálo se, že nás čeká krásný, teplý den. Konečně ve Strakonících náš velitel, admirál Loučka vydal rozkaz, aby všichni neprodleně vystoupili z vlaku a přesunuli se do jiného. Tehdy se stala zvláštní, prazvláštní věc. Dodneška si nedokáže vysvětlit, jak se to tehdy vlastně přihodilo. Zkrátka: jedna z mnoha tašek plná suchého oblečení, hliníkového nádobí, teplých ponožek, mimo jiné obsahující i kartáček na zuby, zůstala ve vlaku. Snad kdyby se to stalo někomu jinému nebo v jiné situaci, nastal by důvod k panice, ale my jsme se nenechali zastrašit žádnou hrůzou osudu a chaosu jsme nepropadli. Proto vše skončilo dobře, taška přijela dalším vlakem zpět a já myslím, že zde mohu hrdě prohlásit, že členové kapitanátu jsou více než dobří organizátoři schopní zvládnout vývoj všech řečneme ne tak zcela předpokládaných situací.

Ještě nesmím opomenouti, že v malebných Strakonících se k naší expedici připojil další člen, jehož nelze opomenout a o němž jsem si jistá, že bude figurovat v dalších dobrodružstvích výpravy.

Ze Strakonice jsme ještě pár kilometrů pokračovali malým, motorovým vláčkem a poté jsme přestoupili do autobusu, neb koleje zřejmě nebyly ve zcela ideálním stavu. Ani

autobus nás nicméně nedovezl do cíle. Znovu jsme museli nastoupit do vláčku a ujíždět snad ještě pár desítek kilometrů.

Konečně, v pravé poledne jsme definitivně opustili všechny dopravní prostředky, chopili jsme se četných zavazadel, bez kterých bychom se neobešli a došli jsme na místo, kde jsme hodlali poprvé rozbít tábor- malebný to plácek přímo u řeky, porostlý jemnou, světle zelenou trávou, lemovaný stromy a červeno- bíle pruhovanou páskou, která všem okolojdoucím oznamovala, že nejlepší místo na tábořišti je již zabrané.

Znaveni dlouhou cestou, vděčně jsme se opřeli o kmeny vzrostlých borovic, vytáhli jsme skromné zásoby potravin sbalených pro tento účel a jali jsme se zabývat jejich konzumací. Když jsme dojedli, upřeli jsme všichni mysl k dalšímu cíli- toužebně jsme očekávali příjezd zbytku kapitanátu a především Karla. Karel, mi drazí čtenáři, je nejobdivuhodnější dopravní prostředek na světě. Laik by ho snad nazval poněkud obyčejnou starší dodávkou, leč já v tomto případě zkrátka nemohu souhlasit. Karel, mi drazí, má úžasně bílou barvu a nejbáječnější na něm je, že do jeho interiéru se vejde neuvěřitelné množství lidí, dřeva, věcí... zkrátka co si kdo právě vyzpomene. Nebudu vás déle napínat- i tohoto jsme se dočkali a konečně jsme byli kompletní. Snad teď nastal čas, abych napsala, kdo všechno se do naší expedice zapojil:

Kapitanát

Do pravomocí této instituce patří snad vše, co si neodporuje se zákony této země. Všichni jsou to stateční muži, ženy, slečny atd. bez bázně a hany. Nyní jmenovitě:

Admirálové:

Pan (z úcty nemohu tento titul vynechat...) **Miloslav Loučka** a pan **Jaromír Dědek**,

Kapitáni:

Zdeněk Švajda

Anička (ještě) Dědková

Jitka Rollová

Makaci

Makaci pocházejí od slovesa „makat“, což by se dalo do spisovné češtiny přeložit jako „pracovat“. Myslím, že to vypovídá o spoustě věcí z toho vyplývajících. Mezi námi (tedy makaky) je zakázán alkohol, cigarety a jiné návykové látky včetně Ironu a Okeny a rovněž také šikana jiných makaků. Díky těmto příkazům se chováme, jak se sluší a patří, mluvíme slušně, vzájemně si pomáháme, psychicky se podporujeme, posloucháme své přátele z vyšších sfér, a proto se máme krásně.

Jmenovitě:

Míla Loučka jr.

Ach, jak bych jen charakterizovala tohoto mladého muže? Milý, šarmantní, okouzlující, s nevšedním hudebním talentem, vždy ochotný člověka podpořit...

Vojtíšek Cajtler

Rodák z malebného Žatce, Mílův nejlepší kamarád, chlapec, z něž přímo vyzařuje trpělivost. Výjimečně dobrý vypravěč anekdot. Musí ho mít rád snad každý, kdo s ním jen chvílku mluví...

Nicole Ludwig

Jediná slečna, která dosáhla hodnosti kormidelnice. I když většinu roku žije v Německu, umí česky lépe, než někteří rodilí Češi...

Fany Ošmyková

Milé děvče s roztomilými culíky. V tomto případě jsem nucena podotknout: Bohužel je to moje kamarádka a o lidech jejího typu se píše špatně, tudíž myslím, postačí ona první věta.

Jitka Novodomská

Jitka je členkou tohoto nebezpečného počínu poprvé, nicméně jí to nijak nebrání v tom, aby vynikly kladné stránky jejího charakteru- chytrá, milá, hodná...

Já

Domnívám se, že nejsem dostatečně kompetentní k tomu, abych zde o sobě psala. Možná, že časem někoho požádám, aby tak učinil za mne, leč nejsem si tím tak docela jista...

Jana Šmídlová

Prozatím to vypadá tak, že Jana se stala autorkou letošního nejoblíbenějšího vtípu. Milovnice zvířátek a jedna z mála osob se suchým stanem.

Danča Ketnerová

Danča je na první pohled nenápadná slečna, o které musím bohužel říct, že jí neznám tolik, abych mohla něco konkrétního napsat, ale jisté je, že umí krásně budít na hlídku.

Už mě to nebaví- tady jsou všichni takové osobnosti neobvyklých charakterů..

Radek a Marek Šimovi

Neopomenutelná součást expedice, nerozlučná sourozenecká dvojka. Oba, ale hlavně Radek vynikají vytříbenou, brilantní spisovnou mluvou, kterou používají ke komunikaci s ostatními i mezi sebou...

Dan a Petra Pokorní

Druhý pár sourozenců zúčastňující se nebezpečné výpravy. Petra je obdivována minimálně námi, děvčaty, díky svému vpravdě originálnímu účesu a

Dan... nepochybuji o tom, že Dana tajně obdivuje Míla jr., neboť Dan jest asi jediný, kdo ho podporuje v jeho „pokusech o umění“, jak on říká...

Zuzka Nováková, Jessicca Šimková, Aneta Postorová

Zuzka je zkušeným dobrodruhem, zatímco Aneta s Jessicou jsou zde (stejně jako Jitka) poprvé. Bez ohledu na tento rozdíl jsou všechny tři nedílnou součástí našeho kolektivu.

Když jsme úspěšně postavili stany, naplnili jsme plachtu, vybalili jsme hrnce, nože, vidličky, alluminiové nádoby místo talířů, marmeládu, čaj a kávu, nastoupili naši statní muži do Karla a odjeli do dalekého lesa, aby se slavně vrátili s nákladem dřeva, které bude posléze spáleno při vyrábění večere a při táboráku.

A byla večere. Spousty špekáčků a chleba, špekáčků a chleba, špekáčků a chleba a tak dále. Spokojení, s plnými žaludky jsme se odebrali na lože. Jen pár vyvolených se připravovalo na hlídku, která nás, plná nástrah, čekala v průběhu tmavé, chladné noci... a to jsme ještě nevěděli, co nás čeká další den.

Pondělí 15. srpna, Léta Páně MMV

Sbohem buď krásné, zlaté, teplé, srpnové slunce!!! Probudili jsme se asi v osm hodin středoevropského času. Po včerejším, téměř polojasném nebi nezůstala asi pramalá památka. Dnes totiž bylo nebe šedé, ušmudlané od těžkých dešťových mraček, které se k nám neúprosně blížily a člověk by býval opustil veškerý životní optimismus, nebýt ovšem úžasného budíčku, jež se stal jedním z velkých vynálezů a pro nějž nebude kapitanát nikdy zapomenut.

Abych četnář pochopil kouzlo výše zmiňovaného, musím mu jej nejprve řádně a se všemi detaily popsat. Jeden z admirálů či kapitánů zvolá silným, zvučným hlasem: „budíček!“, a když není ve stanech vidět žádná známka života, několikrát toto líbozvučné slovo zopakuje. Poté nastává druhá fáze, kdy se onen buditel pustí do počítání od desíti k jedné, v kterémžto čase se musí právě probuzený mačak ostat ze zrádných záhybů svého spacího pytle, svléknout se z četných vrstev oblečení, ve kterém spal, neboť noc jsou chladné, dále musí najít většinou mokré plavky, obléci si je na sebe, sebrat nejméně vlhký ručník, vylézt ze stanu, obout si botky do vody a celý se namočit v krásně čisté, průzračné vodě, která má asi tak 10 Celsiových stupňů. Pokud někdo nestihle výše popsané úkony, je vhozen do vody ve stavu, ve kterém se právě nachází. Přisahám, že žádný pocit se nevyrovná tomu, který vás přepadne před vstupem do řeky- jak O-K-O-U-Z-L-U-J-Í-C-Í a Ú-Ž-A-S-N-É to jest!

Nicméně vraťme se k událostem onoho chmurného pondělka. Posílnění budíčkem na těle i duši, pustili jsme se do výživné snídaně, která sestávala z čerstvých rohlíků, másla a marmelády, a pak jsme konečně dostali rozkaz nafouknout plavidla, která nám měla (a stále ještě mají) sloužit k přepravě po celou cestu. Co na tom, že hustě mrholilo? Déšť ani nic jiného nám nemohlo zabránit vsednout do lodí, odrazit od břehu a vyzkoušet si prvních pár záběrů pádlem. Za malou chvíli už byly všechny tři posádky dokonale sehrané a padlo skvostné rozhodnutí sjet první úsek řeky již dnes.

Plni očekávání, vstoupili jsme do Karla, který dostal za úkol nás dovézt na místo nalodění. V průběhu přepravy Karlem začalo hustě pršet. Vystoupili jsme, chopili se pumpiček a nafoukali jsme, až se z nás kouřilo (doslova). Když byly lodě nafouknuty tak, že to ani víc nešlo, kánoe byla spuštěna na vodu a dorazila druhá polovina

výpravy, nalodili jsme, se odrazili od břehu a konečně, naprosto definitivně jsme opustili pevninu.

Strášílivý liják a krutá zima se snažily zkržít naše plány. Chvillemi jsme bojovali o holé životy, Nicole prokázala spoustu odvahy, když jí do rozbouřených vod řeky shodila její vlastní posádka, ovšem ne proto, že by se jí chtěla zbavit, nýbrž proto, že zabrala až příliš mocně a Míla jr. Málem utonul v jednom nečekaně hlubokém úseku cesty. Zachránil se jen díky své duchapřítomnosti a plaveckému umu, který ovládá zkrátka skvěle. Leč do tábora jsme dorazili všichni více méně živí a zdraví a odhodlaní pustit se do dalších dobrodružství.

Jelikož stále přšelo (vlastně objektivně řečeno: lilo jako z konve), rozhodli jsme se navštívit bazén ve Volarech. Samozřejmě i zde hrál hlavní roli náš milý Karel. Sbalili jsme si plavky, ručníky a notnou dávku mýdla a šamponu (vlastně nemluví pravdu. Po příjezdu zpět se nám hoši svěřili, že v pánské společnosti se nevyskytlo mýdlo ani jedno, o šamponu radši nemluvě...) a s těmito proprietami jsme se bezpečně přesunuli do Volar. Déšť stále ne a ne ustát.

Ó, jak dokonalé jsou teplé sprchy a bazén dlouhý 25 metrů s teplotou vody 27 stupňů Celsia a přidavkem chloru! Nastal čas skotačení a vodních radovánek... O zhruba dvě hodiny později jsme se vydrhnuli, vyfénovaní (...fénované...) a naprosto šťastní vydali směrem domů, kde na nás čekala teplá, dobroučková večere. Následovalo rozdělení nočních hlídek mezi zodpovědné mařaky a všichni jsme šli spinkat. Do plátna stanů bubnoval déšť a do myšlenek se nám pomalu vtíraly sladké sny...

Úterý 16. srpna, Léta Páně MMV

Mám nepříjemný pocit, že dnešní den by se dal shrnout do jednoho jediného slova: prší. Prší a neděje se vůbec nic, o čem by bylo nutno psát. Už ani ten budíček, jediná optimistická věc, není. Kapitanát ho zrušil, a to jsme o něj tolik stáli... nic nám nepomohlo. Byli neoblomitelní.

Všichni jsme navlečení do nepromokavých kabátků, pláštěnek a pršipláštíů. Pár odvážlivců se, pravda, vytasilo s návrhem sjet ještě jednou horní tok řeky zvaný Lenora, leč kvůli nepřízní počasí museli, chtě nechtě, od svého plánu ustoupit.

V noci přepadla Radka zákeřná choroba zvaná Mařačí nemoc. Zasažen byl, bohužel, i jeho spací pytel, a tak půlku noci probděl spolu s hlídkou. Tě noci nás poprvé zachvátily obavy o úspěch naší expedice, neb voda neustále stoupala a víc a víc se přibližovala našim sice nepromokavým, leč již tak dosti zkoušeným stanům. Až k ránu, chvílku před rozedněním nám přišla zpráva z jednoho z našich nejdůvěryhodnějších zdrojů, že hladina řeky konečně začala klesat. Tehdy nám spadl kámen ze srdce a upnuli jsme mysl k jasnějším zítřkům...

+ bonus: Jak říká Zdeněk aneb Pohledem kapitanátu: Dělalí jsme hovno...

středa 17. srpna, Léta Páně MMV

Chtěla jsem začít nějakým moudrým, hlubokomyslným veršem jednoho z mnoha klasiků. Nic vhodného mě nenapadlo, takže musím, ač nerada, začít bez veršů. . .

Probudili jsme se a do stěn stanů nám (téměř tradičně) bubnovaly kapky deště. Již tehdy bylo jasné, že se dnes buď stane něco, co se později nazve zlomovým okamžikem, nebo se všichni postupně povraždíme. Náš chrabrý kapitán Zdeněk ráno úplně sám a bezpomoci dovezl dříví na snídani a jeho milá posádka ho připravila, aby se dalo přiložit na oheň. Po snídani a četných debatách o tom, co se dnes bude dělat odjeli hoši s Karlem na dříví a my jsme uklidili pod plachtou, aby se tam dalo alespoň částečně existovat. Potom jsme se snažili zahřát si tlapky u skomírajícího ohně a čekali jsme, čekali jsme a čekali. . . bylo to snad horší než Štědrý den. . . Konečně! Vrátil se Karel! A už z něj vyskakuje Zdeněk a posléze i ostatní. . . a dozvídáme se, že nám Karel málem utonul v zákeřné bažině. Byl by to jeho konec, jistá smrt Karlova byla na obzoru, nebýt ovšem chrabrých mokařů, jež ho vytáhli z bahna a Zdeňka, který vše morálně podporoval.

Nyní se musím omluvit svým milým čtenářům, neboť kvůli obrovskému množství událostí nemohu slíbit, že zaznamenám vše naprosto přesně.

Po obědě, který byl, jako vždy, výborný, jsme se odhodlali sjet ještě jednou Lenoru, čistě proto, abychom nevypadli ze cviku. Rafty byly naloženy, odvezeny na místo nalodění, nafouknuty a plavba byla zahájena. Tentokrát to však nebylo tak snadné, jako v pondělí. Voda hodně stoupla, proud byl prudší a břehy strmější. Nezalekli jsme se. Jitka s Nicole dostali na starost kanoi a Míla jel na kajak. Vše probíhalo lépe než v našich nejbájnějších snech, než nám přišla do cesty zlá a ukrutně zákeřná kláda. Vlastně přišla spíš přes cestu, nicméně ať použijeme jakékoli výrazy, byla tam. Dlouhá a široká, ze všech stran z ní trčely nebezpečné suky. Podplout se nedala. Nemohli jsme riskovat životy své a svých přátel. Pravda, Míla ji podplul. Jenomže u něj jsme si již všichni zvykli na to, že holduje nebezpečí v každém směru a než by podstoupil monotónní a vcelku bezpečnou cestu, kterou zdolali překážku všichni ostatní, raději podstoupí onu druhou, dobrodružnější alternativu, za jakoukoli cenu.

Míla se zkušeně ohnal pádlem a neohroženě se vrhnul pod kládu. Byl by jí podplul, leč nic není tak jednoduché, jak to vypadá a Míla v kajak se převrátil. Proud unášel Mílu pryč. Všichni jsme strnuli a s hrůzou se dívali, jak se Míla statečně brání vlnám a zdolává říční proud, táhnouce za sebou kajak i pádlo. Konečně. Zdolal posledních pár metrů a vydrápal se na břeh. Ještě než padl vyčerpáním, vylil z lodi vodu a uložil pádlo. . .

Zatímco náš drahý Míla ležel na břehu řeky napůl v bezvědomí, zbytek výpravy se jal zdolat kládu. Všichni svorně přelézali a oblézali, pomáhali si a nedbali nebezpečí.

Společnými silami jsme přemohli další z nástrah a ty, které nehřál Rum hřál aspoň dobrý pocit.

Po této překážce se nám naštěstí už nic strašného nestalo. Zdolali jsme zbývající úsek cesty bez sebemenších problémů (moment- náš admirál Loučka se právě veřejně a poměrně nahlas prohlásil za „vola“... To by mě vskutku zajímalo, co ho k tak otevřené výpovědi vedlo...) a šťastně jsme přistáli přímo u našeho tábora. Pomalu přestalo pršet, na malou chvílku dokonce vykrouklo sluníčko. Sice jen nesměle vystrčilo pár svých paprsků, ale i to nám stačilo k pocitu, že všechno může být ještě lepší, než je.

Usínali jsme ve svých stanech, a ač jsme měli půlku věcí mokrou od vln a druhou půlku od deště, těšili jsme se na další den, protože jsme tak nějak tušili, že už konečně bude hezky.

Ještě jsem zapomněla na jednu důležitou událost. Když nás v úterý příšerným způsobem zklamalo počasí, usmysleli jsme si, že se budeme věnovati věcem uměleckým. A tak se z nás stali básníci, jež dostali za úkol složit co nejkrásnější a nejpoetičtější báseň, která obsahovala šestnáct níže uvedených slov:

Lautr, kláda, teplo, louč, ušmudlat, vodojem, šplhat, bělidlo, zapšklý, bidlo, bydlo, ahój, velkolepý, opruz, banán

Každá posádka se s tím vypořádala velmi, převelmi osobitě a mám povinnost zde námi složené básně uvést:

Báseň posádky číslo 1 (Fruit surprise)

Bělidlo (Poem)

Lupiči po bidlech šplhají,

Na bydlo dobré nemají,

Srdceryvně si vzdychají.

Jel statečný princ po lese,

Na bílém koni veze se,

Lautr nic s sebou nenese.

Loupežníci ho přepadli, náladu dobrou máje, princ v předtuše zlé kleká si,

Z hříchů se zbožně kaje.

Leč nemá nic, co by jim dal,

A zapšklí loupežníci zuří,

Kralevic zoufal lká dál,

Opodál velká kláda leží.

Ušmudlaný loupežník má velkolepý nápad,

Bleskem se vrhá ke kládě, by prince krutě napad.

Tou dobou padá na les tma,

Na cestě zrádný banán leží,

Loupežník se k zemi řítí,

Řvouce: „Je to všechno v řiti!“

Kralevic prchá černou tmou,

Kořeny k nohám se mu pnou.
Říká si: „Pomoc! Maminko!“
Tu na obzoru- světýlko.
A vida, už je na pa-louč-ku,
Uprostřed stojí chaloupka,
Ze sklepa divné plyny syčí
A v dáli vodojem se tyčí.
Princ „ahó“ šťastně zavolá,
V tu chvíli je však za vola.
Teplo příbytku ho zláká,
Ježibaba se uvnitř fláká
A horká voda z vany cáká.
(jak by řekl Míla jr.: „je to chabrus...“)
Kralevic s opruzem a vyčerpán,
překračuje domu práh,
hlasitě si vzdychne: „Ách!“,
čeká, kdo je tady pán,
...posléze je sežrán...
a propo: Nejezte křitří!!!

Báseň posádky číslo 2 (Rozsekané mozky naložené v lihu/láku)

Ahoj vodáci! Přečtu vám básničku,
Kterou vymysleli staří mazáci.
Jednou seděl Louček na bidle,
A uklouzl po starém kadidle.
Vší silou se snažil rovnováhu držeti,
Ale zapšklý vodojem se ho snažil sraziti.
Počasí se zrovna teplilo
A statného Loučku málem zabilo.
Ze vzniklé situace bylo jediné východisko- křitří.
Ach, křitří, křitří, křitří,
Po kterém je člověk chytrý.
Dostal tedy chytrý nápad,
Na pozadí se vopruzně drápat.
A tu náhle se ve vzduchu objevila velkolepá kláda
A přizdila našeho Loučku na záda.
A když potom Míla vstal,
Tak ho ušmudlaný banán lautr dodělal.
Aby ho poté nepálilo dobré bydlo,
Zmasakrovalo o staré bělidlo.

Báseň posádky číslo 3 (Bamboochia)

K tomuto musím podotknout, že lodivod výše zmiňované posádky většinou nazývaný Míla prohlásil, že verše jejich básně jsou příliš volné, a že se rozhodl (ach, ta demokracie) je nezveřejnit. Tímto zůstanou čtenáři ochuzeni o nevšední literární dílo, leč já se od toho distancuji a apeluji na ty, kteří o něj nechtěli přijít, aby si to vyřídili s Mílou.

Čtvrtek 18. srpna, Léta Páně MMV

Sláva! Třikrát hurá, neboť dnes je konečně trochu slušné počasí. Sluníčko svítí, obloha se modrá a mraky po ní plují, hnány větrem. Nesměli jsme již déle vyčkávat. Teď zbývalo jen jediné. Konečně a doopravdy vyrazit a zdolat druhý nejdelší úsek cesty. Celých dvacet nebezpečných kilometrů po proudu řeky čekalo jen a jen na nás. Neváhali jsme, vzali jsme si jen jídlo a plovací vesty, neb jeden nikdy neví, co se může stát a vyrazili jsme. Pádlovali jsme jako zběsilí, zdárně a obratně jsme se vyhýbali zákeřným kamenům a peřejím a nic nás nemohlo zastavit, leda snad... hlad.

Po kilometrech nepřetržitého pádlování, které zpočátku ubíhaly více než rychle, ale postupem času se čím dál tím víc zpomalovaly nám začal žaludky svírat onen známý a moc nepříjemný pocit. Naše síly ubývaly a ač jsme se sebevíc snažili vytrvat, museli jsme zastavit, abychom se posílili a doplnili nutný přísun energie.

Vše bylo fotodokumentováno kapitánkou Jitkou, jež si s sebou velice duchapřítomně vzala jako jediná fotoaparát, aby nic nemohlo zůstat v zapomnění. Míla s Vojtou v sobě opět nedokázali potlačit onen cit pro dobrodružství a neohroženě se vrhali do vln, kde pak Jitce zkušeně pózovali.

Po obědě jsme nelenili a vydali se dál. Zbýval nám ještě pěkný kus cesty a chtěli jsme do tábora doplout ještě před setměním. Naštěstí nám nic nebránilo pořádně se opřít do pádel...

„Vytáhnout rafty a převlíct!“ Rozkaz zněl jasně. Rafty byly vytaženy a většina z nás se poslušně a bez námitek převlékla ze suchého do suchého oblečení. A pak už pro nás přijel nezastupitelný Karel a byli jsme dopraveni zpět, na tábořiště Soumarský most, kde už nás čekala Anička, která musela celý den hlídat, aby nám někdo nevykradl stany, nebo aby se do tábora nevplížil zloděj převlečený za vodáka, nebo aby nepřišel vrah a medvěd. Anička je totiž statečná a nebojí se ani vraha ani medvědy.

Po večeri jsme se všichni (samozřejmě převlečení do suchého) poslechli uvítací projev admirála Loučky, poseděli jsme spolu u slavnostního ohně a brzy se šlo do hajan. V pátek nás totiž čekalo velké stěhování...

Pátek 19. srpna, Léta Páně MMV

Počasí je polojasné, chvílemi zamračené, ale důležité je, že neprší. Dnes nás totiž čeká velký přesun. Musíme objet největší českou uměle vytvořenou vodní nádrž-přehradu Lipno...

A tak jsme se probudili a věděli jsme, že nás čeká náročný den. Důkladně jsme se posilnili snídaní a jali jsme se bourat tábor, neboť jsme neměli času nazbyt. V 11: 46 hodin nám totiž odjížděl vlak do Volar. Skládali jsme stany, mokré věci jsme strkali do igelitových pytlů snažně prosíce, aby nezplesnivěly, nakládali jsme Karla (na tomto místě mi dovozte označit kapitána Zdeňka za génia, neboť to, jak umí věci do Karla narovnat je pro normálního smrtelníka nepochopitelné) a uklízeli odpadky. Všechno šlo přesně podle plánu, do posledního místečka plný Karel odjel, za volantem maje admirála Milu a na sedadlech Milu s Vojtíškem a my ostatní jsme se vydali na vlakové nádraží. Nebylo to věru moc namáhavé, neb nádraží se rozkládá jen pár metrů od našeho bývalého tábora.

Čekali jsme, čekali a čekali a vlak stále nejel, nejel a nejel. Když už jsme pomalu přestávali doufat, že se vlaku vůbec někdy dočkáme, uslyšeli jsme onen nepopsatelný zvuk a chvění kolejí. Už jen pár vteřin a mohli jsme nastupovat. Na nádraží jsme nikoho nezapomněli a náš přesun tak zdárně pokračoval. Minuta, dvě, tři... za okny se míhala rozmazaná krajina a čas neúprosne plynul. Než jsme se nadáli, bylo deset minut cesty za námi a dostali jsme rozkaz vystoupit. Volary jsou malebné městečko na jihu Čech a jejich nádraží je stejné jako ony samy.

Pohodlně jsme se usadili na lavičky a dostali jsme obídek, což byl od našich kapitánů velmi záslužný čin. Pak jsme měli ještě asi půl hodiny času, než byl plánován odjezd dalšího vlaku, který nás měl definitivně převézt okolo Lipna. Většina z nás se vzdálila do nejbližšího obchodu, který se, pravda, pyšnil nápisem „Ovoce a zelenina“, ale ve kterém díkybohu prodávali i nanuky a jiné, převelmi praktické zboží a rozhodla se využít jim nabízených služeb.

Půlhodina utekla rychle, možná rychleji, než by si někteří z nás přáli a už jsme opět nastupovali do jednoho z nejbezpečnějších dopravních prostředků- do vlaku, abychom se navždy vzdálili z města, na které budeme mít vždy jen ty nejlepší vzpomínky. Pukala nám srdce, když se vlak rozjížděl, leč nedalo se nic dělat. Život šel, jde a půjde stále dál...

Projížděli jsme značnou rychlostí spoustou vesnic s podivnými názvy, hlubokými lesy, černými tunely a přes vratké, dřevěné mosty. Po cca hodině a půl vlak zastavil na nádraží, na němž se skvěl nápis Černá v Pošumaví. Vylezli jsme ven, kde čekal Karel, aby nás dopravil na Herbertov a uličkou mezi domy bylo vidět Lipno, jež se rozprostíralo donekonečna jako oceán.

Pač přišlo opravdové nebezpečí. Za nádražím totiž číhali zákeřní členové Policie České republiky mající spadeno na ubohé, nevinné lidi, kterým nejde o nic jiného, než se dostat do Vyššího Brodu (nejjižnější místo ČR) a odtud na malé, zapomenuté tábořiště Herbertov. Museli jsme v Karlovi tiše a bez hnutí ležet se skloněnými hlavami téměř bez dechu a doufat, že nás nestopnou... Karel ujížděl vpřed. Zbývalo 100 metrů. Tvářili jsme se, jako by nic, ale v nitru nám klíčil strach. 50 metrů: Karel jede, kolena se nám klepou. Napadá nás, že nikdo na světě nemůže mít tolik štěstí, kolik teď potřebujeme. 40 metrů: Přemýšlíme o brzké smrti a v duchu se loučíme se svými blízkými. Osobně na mě doléhá smutek a výčitky svědomí, jestli jsem občas vážně nemluvila moc dvojsmyslně. Myslím na autora tohoto nařčení- jak ráda bych mu řekla tolik věcí, ale... je pozdě. 30 metrů: Upadáme do jakési tragické letargie. Klepou se nám už i zuby. 20 metrů: Zavíráme oči a myšlenkami si posíláme poslední sbohem. 10 metrů: Zadržujeme dech... už nám mnoho nezbývá, jen 9...8...7...6...5...4...3...2...1...a...Jedeme dál!!!

Nechytlí nás! Nikdo nemávnul na znamení toho, že má Karel zastavit! Ach, jak je ten život kouzelný! Karlem se rozléhá jásot a navzájem si gratulujeme. Ujíždíme dál, co Karlovi motor stačí. Míjíme hráz Lipna, zanedlouho projíždíme Vyším Brodem a už jsme na parkovišti (konkrétně na malém plácku vedle silnice), kde čekají Vojta s Mílou se všemi věcmi. Musí se napumpovat rafty a převézt vše na druhý břeh, kde je tábořiště Herbertov. S chutí jsme se pustili do práce, přenášeli jsme a převáželi, až se z nás kouřilo a brzy bylo vše tam, kde to být mělo.

Postavili jsme si stany, adeпти na hodnost lodníka napnuli s vydatnou pomocí našich kormidelníků plachtu, uvařila se večeře.

Po jídle byl uspořádán poradní oheň, jelikož bylo nutné domluvit se na zítřejším programu. Ve Vyším Brodě měla údajně být Svatobartolomějská pouť. Tu jsme si, pochopitelně, nemohli nechat ujít, a tak se po dlouhých dohadách pánů admirálů rozhodlo, že zájemci, kteří budou chtít jít ráno na mši si přivstanou a ostatní za nimi posléze dorazí, abychom se společně ponořili do víru pouťových radovánek... Dobrou noc...

Sobota 20. srpna, Léta Páně MMV

Hurá na pouť! Část z nás (Míla s Mílou, Jitka, já, Nicole a Anička) si přivstala ráno v sedm hodin a odjeli jsme za Karlem na druhý břeh, abychom se vzápětí odebrali na údajnou poutní mši, která však moc poutně ani nevypadala ani nedopadla, nicméně mše to byla a to je nejdůležitější.

Ostatní mezitím vstali (budíček nebyl, neboť jediný člen kapitanátu, který zůstal v táboře byl Zdeněk a Zdeněk má admirálskou výjimku, aby se nemusel moc koupat), oblékli se, učesali a udělali podobné, na vodě ne tak obvyklé úkony, načež se přeplavili na druhý břeh, kam pro ně také přijel Karel a odvezl je na náměstí, kde byla plánovaná snídane. Sedli jsme si před jednu z místních pekáren a měli jsme snídani

skoro jako od maminky. Když se všichni s plnými bříšký zvedli, dostali jsme dlouhý rozchod, abychom si mohli dosyta užít všeho, čeho jsme chtěli. Někteří z nás ihned objevili kouzlo místních kolotočů, jiní obcházeli stánky snad se vším, co si kdo mohl přát a někteří se posléze odebrali do místního kempu, aby si prohlédli sprchy. Na konci rozchodu (neboli když jsme se zase sešli) se všichni tvářili šťastně a nanejvýš spokojeně.

Zpátky na Herbertov jsme se měli, jako správní vodáci, dostat po řece. Opět přišlo na řadu pumpování raftů, rozdělování pádel a ostatní nezbytné činnosti, které se musí vykonat před vyplutím, ale které jsme měli již tak natrénované, že jsme je vykonávali takřka automaticky.

Vsedli jsme do lodí, odrazili od břehu a opřeli se do pádel. Ujížděli jsme, vítr se nám opíral do plachet a cesta ubíhala rychle. Pak přišla na řadu naše první šlajsna (to slovo se vůbec nehodí do mého vyprávěcího stylu, leč nenašla jsem žádné jiné, kterým bych ho mohla nahradit). Zastavili jsme těsně nad ní a šli jsme si ji prohlédnout. Nevypadalo to až tak moc děsivě, mysleli jsme si, že jí projedeme a při troše štěstí se ani moc neumácíme. Přepočítali jsme se. Neohroženě jsme se vrhli přímo do středu šlajsny. Proud nás unášel. Projeli jsme zpěněnou vodou a byli jsme všichni dokonale mokří. Nakonec to však dobře dopadlo a do tábora jsme dorazili sice promrzlí, ale živí. Čekal tam, na nás náš milý kapitán Zdeněk, který musel pouť vynechat, aby se ujal postu hlídače.

Převlékli jsme se do našeho civilního oblečení, které příjemně vonělo kouřem a šli jsme hrát hry, jejichž výsledky měly být započítány do hry celotáborové*. První soutěž spočívala v tom, že si každá posádka (pochopitelně zvlášť) stoupla do kruhu, načež na ně bylo navlečeno lano a jejich úkolem bylo provléci se třikrát za sebou lanem bez pomoci rukou. Vyhrála samozřejmě posádka s nejlepším časem. Význam druhé a třetí soutěže spočíval v tom, že na zem byl položen provaz ve tvaru kruhu nebo se místo provazu vyryl do země čtverec a celá posádka si do něj musela stoupnout a vydržet v něm tři minuty, aniž by ztratila rovnováhu a spadla nebo přešlápl některý z jejích členů. Poslední hra již nebyla tak kolektivní. Dva zástupci z každé posádky měli za úkol sednout si do vzduchu, opřít se zády o strom a vydržet tak co nejdéle.

Bylo to více než vyčerpávající.

U ohně jsme se dohodli, že druhý den budeme pokračovat v naší dlouhé a nebezpečné cestě a Zdeněk dostal perníkové srdce zdobené cukrovou polevou a nápisem „z lásky“, leč netušili jsme, co se ráno stane...

Neděle 21. srpna, Léta Páně MMV

Stala se příšerná věc. Rozbil se nám Karel. Když měl Zdeněk ráno odjet do Vyššího Brodu, Karel nešel nastartovat. To by u něj nebylo zas až tak neobvyklé, přece jen už je to vůz v letech a stále velmi zatěžován, ale tentokrát nepomohla žádná z osvědčených medicín a posléze byla stanovena diagnóza: je vybitá baterie. Co teď?

Museli jsme pokračovat v cestě, již tak jsme překonávali časový skluz, který jsme získali na Soumarském mostě díky špatnému počasí, jenomže bez Karla se odjet nedalo. Zbývala nám tudíž jedna jediná možnost: baterii znovu dobít. Ono se to lehko řekne, leč hůř se to udělá. Přemýšleli jsme a lámali jsme si hlavy nad tím, kde by nám mohli baterii uvést do stavu použitelnosti. Nakonec, když jsme se již neradi smířovali s tím, že na Herbertově budeme muset zůstat na věky věků a umřeme zde hladu a steskem po domově (ale na druhou stranu nebudeme muset jít do školy), odnesli naši silní hoši onu zrádnou baterii do ČVUT (nemám zdání, kde se tam vzalo, ale najednou tam bylo a nedalo se s ním nic dělat...) a admirál Míla dokázal, že má známé v každém koutě světa, načež nám baterie byla dobita a my jsme se rozhodli, že už není žádný důvod na Herbertově zůstat, a že přece jenom odjedeme.

Okolo třetí hodiny odpolední byly naloženy poslední rafty, které se kvapem rozjely k nyní opět funkčnímu Karlovi. Zanedlouho Karel i s věcmi odjel a my jsme vyrazili na dlouhou, únavnou cestu, jejímž cílem bylo tábořiště Zátoň. Projeli jsme dvě šlajsnýta první byla hned pod Herbertovem, ta druhá u hradu Rožmberk a pokračovali jsme dál po proudu řeky. Když jsme byli asi čtyři kilometry od cíle cesty, byla již téměř tma a opět se dalo do deště.

Přirazili jsme ke břehu, tma byla jako v pytli a lílo jako z konve. Karel stál poslušně v blátě a my, sotva jsme se z mokřých věcí převlékli do vlhkých jsme se pustili do stavění tábora. Kluci zručně napnuhli plachtu, my jsme postavili stany a k večeri byl chléba s výtečnou rybičkovou popatlánkou, kterou udělala Anička.

Šli jsme spát, protože jsme byli unavení dlouhou cestou a také nás, nic si nenamlouvejme, zklamalo počasí. Zdálo se, že dešť snad nikdy neskončí...

To nejhorší nás však čekalo až následující den...

Pondělí 22. srpna, Léta Páně MMV

Stala se strašná, nepopsatelná věc. Celé je to tak tragické, že tomu stále ještě nemůžeme uvěřit a všichni doufáme, že je o jen zlý sen. Vůbec se mi do toho nechce, leč pokud nenapiši, co se vlastně stalo, nebude milý čtenář vědět, o jakou katastrofu se jedná. Tudíž musím sebrat všechnu svou odvalu a napsat to: Celý kapitanát v noci podlehl nám neznámé chorobě a je mrtvý! Zůstalo jen pár duchů... hrůza.

Ráno jsme se probudili a snídani jsme spořádali v chmurném tichu. Nevěděli jsme, co budeme bez kapitanátu dělat. Dokonce ani černý flór jsme neměli, abychom jim potáhli stany na znamení smutku.

Okolo našeho tábora se pomalu probouzelí lidé, vesele spolu mluvili, přáli si dobré jitro a nám se z nich dělalo zle, ačkoli oni vlastně vůbec za nic nemohli. Celé dopoledne jsme proplakali pod plachtou, ve stanech a svůj žal jsme chodili zapíjet horkou čokoládou do místního bufetu. I přes všechny smutek jsme však dostali hlad. A tak se Zuzana s Petrou pustily do vaření oběda, a aby nás aspoň trochu potěšily v našem zármutku, upekly nám kuře. Při jídle jsme na chvíli zapomněli... Je strašlivé

a nadmíru absurdní, že tak přízemní věc jako je jídlo nás přinutila zapomenout na ty, které jsme tolik milovali, a které jsme ze dne na den tak náhle ztratili, ale na druhou stranu tento fakt poukazuje na to, že Petra a Zuzana doopravdy umějí vařit.

Po obědě, když jsme společně umyli nádobí, jsme se opět ponořili do hlubin smutku. Totálně zdrcení jsme seděli na břehu řeky, jež byla hnědá a zakalená díky dešti, zamýšleně jsme pozorovali hladinu, plakali jsme jeden druhému na rameni (nejvíc plakal Míla, neboť se stal polovičním sirotkem) a házeli jsme žabky. Byl to tak strašný pocit, že jsme si mysleli, že zemřeme také, snad steskem, snad ze solidarity... Dokonce ani teplé sluníčko, jež se v průběhu odpoledne prodralo skrz těžké, deštivé mraky, aby nás trochu zahřálo, pozvedlo morálku v táboře a ukázalo, že svět není úplně černý, nedokázalo změnit výrazy v našich tvářích a ztrhané rysy se nám v obličejích zračily čím dál tím více.

Čas utíkal pomalu, minuty se vleky jako celé hodiny a hodiny trvaly stejně jako dny. Mysleli jsme si, že se snad udusíme žalem, že to již nebude dlouho trvat a opět se s kapitanátem setkáme, jen v trochu jiném prostředí. Asi okolo páté jsme se natolik vzchopili, že jsme byli s to se společně usnést na skutečnosti, že pokračovat ve výpravě bez řádného vedení nemá smysl, neboť nechceme riskovat ještě další životy a rozhodli jsme se ji oficiálně ukončit. Už, už jsme chtěli jít na recepci tábořiště nahlásit, co se přihodilo, když v tom se zčista jasna objevili všichni členové kapitanátu živí a zdraví. Bylo to jako blesk z čistého nebe. Nevěřili jsme svým očím, mysleli jsme si, že jsme se samým smutkem zbláznili a to, co vidíme jsou jen halucinace, nebo že jsme konečně také mrtví a to, kde se nacházíme je Ráj.

Nebyl to Ráj ani halucinace. Uvěřili jsme, že jsou to členové kapitanátu a admirality, když nám ukázali své pravé a nefalšované visáčky. Nemám zdání a obávám se, že ho mít nikdy nebudu, jak je možné, že se kapitanát vrátil. Považuji to za zázrak a jsem šťastná, že tomu tak je, ale prosím vás, nikdo po mně nechtějte nějaké racionální vysvětlení. Jsou totiž věci, které se racionálně vysvětlit nedají a tohle je jedna z nich.

Absolutně šťastní, téměř v sedmém nebi jsme se navečeřeli a zasedli jsme k poradnímu ohni. Byl to poslední oheň, u kterého s námi byla i Anička. V úterý totiž měla odjet, aby záhy nastoupila zajisté skvostnou kariéru slečny učitelky. Hrálo se na kytaru a zpívaly se známé i ne tak známé písně.

Všem nám bylo blaze a bylo ještě lépe, když admirál Míla z ničeho nic povýšil Nicole na novou bocmanku. Nicole si slavnostně připila z Medvídku s každým členem kapitanátu a byla námi, pouhými mačaky, přijata za právoplatnou členku výše zmíněné instituce. Musela se smířit s tím, že může sedět na hobočku, zákon zvednutého zadku pro ní platí, jen když se jí bude chtít a ze všech stran uslyší úryvky písní typu: „Čert aby vzal bocmana a s ním i drhnutí...“

Seděli jsme u ohně dlouho do noci. Postupně se do svých spacích pytlů odebírali mačaci i kapitanát. Zpívali jsme s Aničkou a ač to možná nebylo poznat, bylo nám líto, že musí odjet. Všichni bez výjimky jsme věděli, že bez ní to prostě nebude ono. Že

i když máme spoustu báječných kapitánů, Anička mezi nimi bude scházet a to prázdné místo bude vždycky zřetelné.

Nakonec jsme si asi ve dvě hodiny ráno zazpívali „Dobru noc, má milá“ a „Já bych si koupil myš“ a šli jsme spát také. Věděli jsme, že ráno bude budíček brzy, protože někteří z pánů kapitánů se naivně domnívali (ne, pánové, neuráždějte se, prosím, já to nemyslím osobně), že bychom měli odjet ještě před polednem, ale nevadilo nám to.

Zažili jsme den plný rozporů a protikladů, plný smutku a štěstí a už jsme neměli dost síly dívat se dál...

Úterý 23. srpna, Léta Páně MMV

Odjíždíme. Opouštíme Zátoň a Aničku, která se vrací do Ústí (nad Labem), aby ve čtvrtek nastoupila zárnou kariéru slečny učitelky. Už jen posledním sbohem nám zbývá a jsme pryč. Naším dnešním cílem je tábořiště Spolí nad Českým Krumlovem. Původně jsme ho měli bez povšimnutí minout a pokračovat dál, na louku s názvem Vraný Slon, která je již tradičně naším útočištěm uprostřed cest, leč její nevýhodou je, že má příliš nízké břehy a blátivou příjezdovou cestu do prudkého svahu, a proto jsme jí letos pro své účely nemohli využít. Ze Zátoně do Spolí není nijak dlouhá ani náročná cesta. Když jsme vytáhli rafty, pozdravili Karla a naobědvali jsme se, dali jsme se do stavění tábora. Tentokrát nás čekaly pouze stany, plachta nebyla potřeba, protože jsme hned ráno chtěli odjet pryč. Louka, na níž jsme hodlali stany vybalit byla, abych tak řekla ne právě suchá a my jsme se mohli jen modlit, aby nezačalo pršet (mimochodem: stejně to nepomohlo...).

Řádně ubytování, našli jsme si ty nejméně špinavé a mokré věci, navlékli jsme je na sebe, někteří z nás použili i hřeben a vydali jsme se do Krumlova, kde jsme měli, až na chabé výjimky, navštívit bazén.

Bylo zataženo, šedé mraky schovaly sluníčko, nicméně pořád ještě nepršelo. Nyní musím zbaběle uznat, že jsem byla jednou z oněch výjimek, takže nevím, co všechno se v bazénu dělo, ale z doslechu si hoši ve sprchách báječně zaházeli plavkami a dokonce měli k dispozici i mýdlo, které tam někdo zapomněl.

Opět čistí a stále nezkázení jsme v Krumlově dostali krátký rozchod, někteří z nás si koupili zmrzlinu nebo ledovou tříšť, někteří navazovali nové známosti...

A šlo se zpátky. Cestou začalo pršet, a když jsme dorazili k dřevěnému mostu těsně vedle Spolí, lilo jako z konve. Tam náš drahý Míla usoudil, že dnes bylo málo legrace, načež se schoval za roh, aby hned poté překvapil dva nic netušící kolemjdoucí předstíranou žaludeční nevolností... zajímalo by mě, po kom to ten milý chlapec má...?!

Když jsme se vrátili, vyšel nám vstříc Mirek, který hlídal tábor a s chmurným výrazem ve tváři nám oznámil, že naše stany tonou v blátě a ohniště už není tím, čím bývalo, nýbrž poměrně solidní zásobárnou dešťové vody. Byli jsme promočení, měli jsme hlad a třásla s námi zima. K večeri měly být špagety, ale nebylo na čem je uvařit

a navíc se nám do toho v deset hodin večer moc nechťelo... nakonec jsme dostali párky, chvíli jsme si popovídali a unavení kapitáni se odebrali do postýlek, načež ještě před tím svěřili hlídku od desíti hodin do půlnoci našim drahým kormidelníkům (ne, tohle vám, chlápci, zkrátka neodpustím...). Smůla byla v tom, že ubozí kormidelníci byli snad ještě unavenější než kapitanát (taková bitva ve sprchách a s plavkami dá jednomu kormidelníkovi pořádně zabrat...), to víte, mí milí čtenáři, být kormidelníkem je převelmi únavná záležitost, a odebrali se rovněž na lože. Do konce byli tak vysílení, že málem neřekli ani „dobrou noc“... Co se dalo dělat. Celý tábor spal, a tak hlídku schytaly člunařky, které jí rovnou spojily s hlídkou od půlnoci do dvou hodin ráno... ach, není to jednoduché, říkat si „člunař“...

Druhá polovina kapitanátu zůstala v Českém Krumlově o něco déle, než bývá zvykem, leč i oni se ve zdraví vrátili do tábora, byli uloženi do teplých spacích pytlů a za chvíli začalo svítat... nastávalo kašné ráno dalšího dne výpravy.

Středa 24. srpna, Léta Páně MMV

Pozn. Autorky: hurá!!! Přesně za čtyři měsíce je Štědrý Večer!

Opět na cestách... tentokrát odjíždíme ze Spolí, abychom projeli Českým Krumlovem, minuli Varného Slona, zastavili se na Zlaté Koruně a zakotvili na Dívčím kameni, odkud hodláme zítra přejet na naši oblíbenou Pozděraz.

Cestou na Zlatou Korunu jsme potkali skupinku mírně trhlých vodáků, z nichž jeden nosil zelené uši zlobra Shreka, další byl nevýslovně zdrcen tím, že ho opustil jeho háček a jiní s sebou vezli „hláskou troubu“, kterou oznamovali okoloplujícím své nové vyhlášky, příkázání a jiné pěkné věci, které je právě napadly. Přidali jsme se k nim, složili jsme pádla a nechali se nést proudem. Byl krásný den, sluníčko svítilo, mraky lehce pluly po modré obloze, hladina řeky se třpytila a ptáci zpívali...

Na Zlatou Korunu jsme dorazili dost pozdě. Mohlo být šest hodin večer, když jsme spustili kotvy, vylezli na pevninu a rozhlíželi se, pozorně si prohlížeje místní domorodé obyvatelstvo, které nás s notnou dávkou nedůvěry pozorovalo.

Snědli jsme dosti pozdní oběd, nelenili jsme a tentokrát už jsme pádla neskládali. Naopak, Nechtěli jsme totiž stavět mokré a zablácené stany ze Spolí po tmě (stejně to tak dopadlo...).

Na Dívčím kameni jsme přistáli v osm hodin. Převlékli jsme se do suchých věcí, přivázali jsme plavidla a začali jsme se rozhlížet, kde že na nás čeká Karel, abychom hned mohli začít stavět tábor. Jenomže... Karel nebyl. A nebyly ani žádné zprávy o Mirkovi, který ho řídil. Když se mu Míla snažil dovolat, nebral telefon. Nikdo z nás nevěděl, co se stalo. Tma se pomalu snášela na celou krajinu. Stále nepřicházely žádné zprávy. Co když se Karel znovu rozbil? Co když se Mirkovi něco stalo? Co když je... ne, to jsme raději ani nedomyšleli. Nevěděli jsme, co budeme dělat. Pomalu nás zchvacoval strach a panika. Zdálo se, že nás čeká krutá, chladná a bezesná noc.

Nechtěli jsme jen tak skládat ruce do klína, ale jediné, co jsme měli byla nejistota a strašlivá bezmoc.

Plakali jsme na ramena našich kapitánů a kormidelníků... v tom se na obzoru objevilo auto. Ne, nebyl to Karel, a přece jsme byli rádi, že ho vidíme. Vysmrkali jsme se a s napětím jsme očekávali, co se stane. Auto zastavilo. Vystoupila naše drahá kapitánka Jitka. Nadechla se a promluvila. Řekla nám, že Mirek je, díkybohu, v pořádku, leč Karel už tak dobře nedopadl. Rozbil se a nemůže přijet. Stojí starý a opuštěný na Pozdřazi, kde Mirek zapíjí žal nad jeho smutným osudem místním zlatavým mokem... měli jsme jedinou možnost. Vytáhnout kotvy, napnout plachty, oprít se do pádel a okamžitě odplout na Pozdřaz, nehledě na to, že je noc a všude na nás číhá obrovské nebezpečí.

Neohroženě jsme se vrhli do lodí a postavili jsme se čelem k nebezpečí. Pluli jsme dál a dál, strach jsme zaháněli zpěvem, baterkami jsme si navzájem signalizovali, že jsme v pořádku, že žádný z členů posádek nepodlehł kurdějím nebo dravým rybám a škeblím, kterých je ve Vltavě plno. Nakonec jsme se díky skvělému velení našich zkušených kapitánů dostali až na tolik opěvovanou Pozdřaz. Vděčně jsme políbili břeh a Mirka a šli jsme stavět stany.

Když se polovina z nás přizabila o právě napnuté provázky (marně hledám nějaký odbornější výraz) vedoucí ke stanům, zatímco druhá polovina se snažila jim svítit baterkami tak, aby se to nestalo, byl vyložen Karel a všichni jsme byli teple oblečeni, dostali jsme horký čaj a večeři. Všichni jsme získali admirálskou pochvalu za zvládnutí této hlavně psychicky náročné situace a odebrali jsme se do hajan.

Tu noc byla obloha bez jediného mráčku, Poprvé za celou dobu, co jsme byli na cestách, bylo krásné, jasné nebe. Nekonečný Vesmír se rozprostíral všude kolem a nás napadlo, že zázraky musí existovat...

Čtvrtek 25. srpna, Léta Páně MMV

Den sladkého téměř nicnedělání. Ani se mi nechce plýtvat papírem, leč člověk musí být zodpovědný. Ráno jsme vstávali pozdě a byl nám odepřen i náš tolik oblíbený budíček. Po snídani jsme dostali za úkol napnout plachtu a postavit všechny nepoužívané stany, abychom zjistili, v jakém jsou stavu. Všechno organizovala naše bocmanka Nicole a do oběda bylo hotovo. Odpoledne jsme si nejdřív trochu odpočinuli po tak namáhavém úkonu, jako bylo jídlo, potom jsme stáhli spoustu svých i cizích věcí ze šňůr, protože znovu začínalo pršet a šli jsme hrát „makakball“.

To je přišerně složitá hra (alespoň co se vykládání pravidel týče...), trochu podobná softbalu, akorát se hraje bez pálek, s tenisákem a hoboky, popřípadě kanystry na vodu.

Vyhráli favorité, body byly započítány do celotáborové hry a všichni byli spokojeni. Pak už jsme nedělali nic. Pouze jsme probírali otázky všeobecného vzdělání, Thaletovy věty, první pomoci, pátečního programu a den pomalu zhasínal...

Pátek 26. srpna, Léta Páně MMV

Všech se nás zmocňuje takový ten strašný pocit, že už brzy doplujeme do cíle, sbalíme si batohy, nastoupíme do vlaku, slíbíme si, že se budeme každých čtrnáct dní navštěvovat, podáme si ruce, řekneme „sbohem“ a uvidíme se zase až za rok. Je to tak vždýcky...

Dnes nás čeká závěrečný slavnostní oheň. Postaví se velká hranice, čtyři nejvýznamnější makaci jí zapálí, Míla pronese pár slov, a pak už budou jen Budějovice a Praha...

Ale teď odhodíme chmury a věnujme se pátečním událostem. Plán byl takový, že dopoledne se půjde na dřevo, aby bylo z čeho onen slavnostní oheň udělat a po obědě se pokusíme nastartovat Karla, abychom v případě úspěchu odjeli do Českého Krumlova, kde na nás čekala spousta cizinců, jez zvaný „Královská“ a jiná lákadla. Měli jsme štěstí. Karel si dal říct vcelku bez problémů a zanedlouho jsme se mohli ponořit do víru velkoměsta. Nořili jsme se, co to jen šlo - částečně pod vodu, částečně do místních obchodů a cukráren a při tom noření jsme hráli hru, jejíž princip spočíval v tom, nasbírat co nejvíce podpisů, popřípadě obrázků a věnování. Podpis cizince měl (zcela logicky) větší cenu, než podpis občana země České.

Sbírali jsme, domlouvaje se rukama i nohama, lízali jsme zmrzlinu, chytali pádla z občas převráceného raftu a čas běžel ukrutně rychle. Než jsme se nadáli, bylo sedm hodin, a tedy i čas k návratu...

Když jsme se vrátili na Pozdřez, pomalu se smrákalo. K večeri měly být palačinky, leč ty moc slavně nedopadly - vlastně to vypadalo jako hromada čehosi bližší neurčitelného se spoustou marmelády, ale kdo by i kazil večer nějakými palačinkami?

Budoucí člunaři postavili slavnostní oheň, vyrobili tabu, rozestavěli křády a hoboky na sezení, a pak už jsme jen napjatě vyčkávali, až se ze tmy vynoří čtyři ohniví muži, řeknou mocným hlasem známé formule („zapalují tento oheň z jihu, ve jménu lásky a přátelství“ atd.) a zahájí tak slavnostní oheň.

I vynořili se, pronesli formule a zapálili oheň. Když se řádně rozhořel, přišel již tradiční a námi tolik očekávaný projev admirála Míly. Řekl nám, že na začátku nám slíbil spoustu táboráků, a že tohle je jen jeden z oné řady, která pokračuje dál... ovšem vynechal pasáž o tom, že „je naměkko“, a že „v kruhu okolo ohně sedíme všichni vedle sebe“. Bylo to velmi dojemné, většina z nás zamáčkla slzu, někteří jí ani nezamáčkávali. Byli bychom se tam určitě všichni rozplakali, kdyby nepřišla na řadu další neodkladná záležitost - povyšování.

Snad úplně všichni makaci, kromě těch, kteří již dosáhli oněch nejvyšších met, byli adepty na povýšení. Pravda, my, člunařky jsme se mohly jen modlit, aby nás na povýšení někdo navrhnul, protože zkoušky už u nás nehrály žádnou roli, nicméně faktem zůstává, že průměr potenciálně navrhovaným jsme nekazily.

Postupně byly na hodnost plavčíka povýšeny Aneta s Jessicou, na hodnost lodníka Radek, na hodnost člunaře Petra, Jitka, Danča, Jana, Marek a Zuzana a na hodnost kormidelníka konečně i já a Fany (fuj, to se vážně píše hrozně špatně...). Nastala chvíle pro vykonání slavnostních ceremoniálů.

Plavčíci byli oholeni nabroušenou sekyrou, nový lodník schytl šestnáct ran pádlem (šestnáct podle věku) a mezitím už si člunaři kvapně navlékali plavky a sháněli ručníky, neboť podle starých tradic měli být vhozeni do vody. Doopravdy tam byli spíše pokládáni, leč jsem si jistá, že o to to bylo horší. Nic, a natož pak trocha vody nám však nemohlo zkazit slavnostní večer a noc (ted' nemluví o žaludku...). Příšly jsme na řadu my, kormidelnice. Vojta nám s blaženým úsměvem ukázal lahvičku, která byla původně naplněná půl litrem ledového čaje, ale nyní v ní byla tekutina hnědo-oranžové barvy, prapodivné konzistence a odporného zápachu. Bylo nám řečeno, že to musíme vypít... nedalo se nic dělat. Vojtíšek s Mílou jr. blahosklonně sledovali (mimochodem: to oni dva jsou autory receptu na nejlepší kormidelnický nápoj na světě...), jak si připijíme s oběma admirály a povzbuzovali nás k většímu douškům. Admirálům to zjevně chutnalo, protože nešetřili chvalozpěvy na kvalitu nápoje. Po admirálech jsme si připili i se stávajícími kormidelníky, a potom už jsme jen čekali, která z nás půjde zvracet první. V tom pití bylo prý všechno- od zbytku původního ice tea, přes grilovací a Nové koření, ocet olej, sůl, pepř a cukr, kečup a kari, až k zubní pastě. Delikatesa. (Myslela jsem si samé hezké věci, když k nám později večer přistoupil nejmenovaný člen admirality a udiveně se zeptal, jestli jsme to „fakt pili?!“...)

Omlouvám se svým drahým čtenářům, že zde tak dlouze a obšírně popisuji své vlastní povýšení a děkuji jim za trpělivost, snažně prosím o dávkou shovívavosti- čekala jsem na to rok...

Protože nám chyběla Anička se svojí kytarou a navíc jsme byli unavení, šli jsme spát asi ve dvě hodiny ráno.

V teplých spacácích, pod oblohou plnou hvězd a vedle lidí, o kterých se dá s jistotou říct: „To jsou mí přátelé“ se nám usínalo krásně. Alespoň na chvíli jsme ještě nemysleli na návrat domů a své staré problémy...

Sobota 27. srpna, Léta Páně MMV

Slavnostní oheň vyhasl, hvězdy zmizely, vyšlo slunce a nastal nejteplejší den, který jsme za celou cestu zažili. Vstávali jsme jako obvykle- nijak pozdě, ale časně také ne. Pomalu jsme začali balit své věci a stany a nakládat Karla. Mezitím jsme si ještě stihli zahrát tradiční Blbárnu („to je taková extrémně zábavná a hrozně blbá hra“, jak by řekl klasik), která dopadla velmi překvapivě a zahájit hledání pokladu, kterým končila celotáborová hra, jež hodlám vysvětlit až na úplném konci... a pak už jen: Sbohem bud', drahá Pozděrazi, snad se za rok zase setkáme! Vyplouváme, abychom zdolali poslední etapu naší dlouhé cesty a abychom úspěšně a s dobrým pocitem

zakončili naši expedici. Pádlujeme, snažíme se být veselí jako obvykle, pijeme Bamboocha Fantu, kterou nám poslala Anička, tváříme se, jako by nic, ale všichni cítíme onu známou, zvláštní a nepříjemnou atmosféru, která se dostavuje roků, co roků a nedá se s ní pranic udělat.

Dopluli jsme až k rozbitému jezu. Vystupujeme, abychom se podívali, jestli půjde projet, nebo se lodě raději přenesou. Než se stačíme vzpamatovat, vidíme jeden z našich raftů, na jehož kormidle sedí admirál Míla a majestátně třímá v ruku pádlo. S menšími potížemi (o kterých já, milí čtenáři nesmím jako pouhý kormidelník mluvit, protože jsou jistá nepsaná pravidla námořnické hierarchie, která bez výjimek ctím a respektuji) jez zdolal a my na břehu voláme: „Sláva!“, „Vivat!“ a „Opakovat!“ a jsme velmi hrdí na to, jak výtečného máme admirála. Míla je hrdý na to, jak výtečného má otce a chce dokázat, že je po něm (ovšem některé věci se dokazovat nemusí – například, že cihla padá dolů, a že Míla je tak úžasný, neodolatelný a okouzlující po svém otci). Nastupuje do kanoe a odráží od břehu. Kapitánka Jitka na něj volá, ať bez háčka nejezdí a Vojta na kajaku mu radí, ať jede vpravo, leč... pozdě. Míla jede sám, bez háčka a vlevo. S hrůzou sledujeme, jak loď strhává voda, jak Míla na poslední chvíli vyskakuje (v té chvíli jsem osobně neměla daleko k hysterii... zvláštní...) a loď se řítí dolů... Jitce přeskakuje hlas, jak na Mílu křičí a nám jen tuhnou úsměvy na rtech a čekáme, co bude dál... nebylo nic. Odneslo to jedno pádlo, které nám zrádně uplavalo (teď už bude nejspíš v Labi...), Mílova odřená noha a ložet. Všichni jsme si oddechli, naše výtečná bilance v oblasti mrtvých se nezměnila a mohli jsme pokračovat v cestě na Meteor.

Na dalším rozbořeném jezu vypadla z raftu Fany, leč naštěstí jsme jí včas vytáhli, takže vyvázla bez vážnějších zranění a Vojta, který se neohroženě vrhl do vody, aby zachránil před jistou smrtí Jessicu si narazil nožku...

V Budějovicích, na Meteoru jsme naposledy vytáhli lodě z vody, umyli jsme se, převlékli a Jana s Dančou našly poklad. Dostali jsme poslední večeri, kapitanát se Zuzkou, která jako jediná ulovila bobříka mlčení se odebrali do hospody, a když se vrátili, sedli jsme si všichni k poslednímu letošnímu ohni, kde proběhlo stručné vyhodnocení celého tábora.

Každý dostal tabulku čokolády, s jejíž konzumací určitě nebyl nejmenší problém, Mirek nám ukázal, jak správně zhasnout svíčku a postupně se všichni odebírali pod tribunu, která nám sloužila jako hromadná ložnice. Nastala poslední noc, kterou jsme trávili společně a všem se určitě zdály samé krásné sny...

Neděle 28. srpna, Léta Páně MMV

Tak, a tohle je konec. Konec našeho putování po dravé Vltavě a konec mého deníku. Ráno, když jsme v půl osmé vstali a někteří z nás si po čtrnácti dnech vyčistili zoubky a umyli si obličej, jsme sbalili spací pytle, naložili jsme je spolu s batohy do Karla a Karel je odvezl na vlakové nádraží, kde měli s Petrou, Zuzkou a Vojtou vyčkat, až si

pro ně přijdeme. Míla se odjel naobědvat k babičce, a když se vrátil (a přivezl nám čokoládu), znovu jsme naložili Karla, tentokrát nádobím, loděmi, pádly a ostatními ne tak „osobními“ věcmi, načež Míla s Mílou opět odjeli, tentokrát až do Prahy.

Sebrali jsme všechno, co neodvezl Karel, Zdeněk se ještě stihl vloupat do umývárny, neb si tam zapomněl peněženku a někdo je velmi nezodpovědně zamknul, nastoupili jsme do trolejbusu číslo 2, cvakli jsme jízdenky a už vylézáme na nádraží, otevíráme dveře a vstupujeme do hlavní haly, kde na nás čekají Vojta, Petra, Zuzana a hlavně naše tašky, batohy, spací pytle, karimatky, plyšovi medvídci, boty do vody a tak dále...

Cesta vlakem byla velmi bujará a veselá (že by kompenzace...?) a utekla až příliš rychle na to, abychom si jí pořádně užili.

Vlak zpomaloval. Ted' už jsme všichni stáli na chodbičce, tváře nastavené větru a netěšili jsme se na vystupování. Další přibrzdování... vlak vjíždí na hlavní nádraží a s trhnutím zastavuje. Děsíme se hory nadšeně mávajících rodičů, ale přece jen nás vychovali, tak by bylo neslušné předstírat, že jsme cizí...

Vystupujeme, a když už všichni stojí na peróně (i Míla s Mílou se přijeli rozloučit), hází Vojtišek tradičně minu. Překvapení rodiče, kteří nikdy nejsou schopní si ji zapamatovat z loňska zděšeně pozorují své navrátilivší se potomky, jak se vrhají k zemi, nohama k Vojtovi.

Poslední podání ruky, poslední pozdrav a objetí, posledních pár slov na rozloučenou a strnulý krok směrem k východu z nádraží...

Všichni jsme těch dobrodružných, nebezpečných a krásných čtrnáct dní přežili ve zdraví a dovolím si tvrdit, že bez jakékoli psychické újmy.

Ted' už jen pevně věřím, že nějak přežijeme školní rok, který bude v třídních knihách označován jako „školní rok 2005-2006“ a až uplyne, sejdem se v polovině srpna, brzy ráno opět v Praze, na hlavním nádraží, abychom odjeli vstříc dobrodružství, vodě a starým i novým přátelům... sbohem (nebo vlastně „ahoj“) a hodně štěstí...

KONEC

Závěrem:

Sedím na půdě, stropním oknem koukám na oblohu, a ač je noc, hvězdy vidět nejsou. Pouliční světla dělají své... Zoufale se netěším do školy a chtěla bych, aby už konečně někdo vymyslel stroj sloužící pro pohyb v čase. Dala bych všechno na světě za to, abych se mohla vrátit zpátky... asi to nepůjde...

Omlouvám se všem, kterých se deník jakýmkoli způsobem nepříjemně dotknul.

Opravdu jsem nechtěla nikomu ublížit a děkuji všem, se kterými jsem popisovaných čtrnáct dní strávila...

Bára

